

hij zeer goed, doch bij het revieren nam hij te weinig veld en vond derhalve den verscholen man niet. Dit zette hem zeer achteruit, hij kon slechts 33½ punt, dus niet het gestelde minimum bereiken.

No. 7, *Hanna*, Rottweiler van den heer Key. Stapje voor stapje werkt deze teef het koude spoor uit. Het gevonden voorwerp apporteerde zij niet, noch blafte zij den man aan, overigens werden de oefeningen stipt uitgevoerd en behaalde zij 35½ punt.

No. 8, *Kenau*, Holl. Herder van jachttopzichter C. Hobo, toont nog te veel aandacht voor de huppelaars en voert dientengevolge de oefeningen niet naar behooren uit.

No. 9, *Freya*, Rottweiler van de gemeente 's-Gravenhage, werd door den Inspecteur v. Politie W. Hol voortreffelijk geleid. Deze teef, die in denzelfden stijl als haar rasgenoot *Hanna* werkte, voerde op de eerste na alle oefeningen goed uit en verwierf juist het minimum aantal van 35 punten.

De jury deed als volgt uitspraak:

1e prijs f 25 aan *Wolf* met 36½ punt;

2e prijs f 15 aan *Hanna* met 35½ punt;

3e en 4e prijs gedeeld, dus f 7,50 aan *Astor* met 35 punt en f 7,50 aan *Freya* met 35 punt.

Voorts zal aan de eigenaren van deze honden het Diploma als jachttopzichershond worden uitgereikt.

Hiermede is een begin gemaakt, de voet gezet op den goeden weg. Laten de eigenaren en voorstanders van politiehonden ten dienste van het jachttoezicht zich nu niet inbeelden, dat de Vereenigen zich in de toekomst met de gestelde oefeningen zullen tevreden stellen. Nog heel wat meer zal van den fermem jachttopzichershond worden geëischt, zooals arbeid bij nacht voor het opsporen en stellen van lichtbakkers. Het stellen van niet één, doch meerdere personen, al of niet begeleid van honden. Het opzoeken van wildstrikken en het aanwijzen van den zetter door diens koude spoor uit te werken. Het niet uit den weg gaan van een steenenwerper. Het afleggen bij nacht op grooten afstand, het werken van politiehonden in vereeniging. Het opzoeken van weggeworpen voorwerpen en zoo zijn er nog veel meer punten aan te halen, die op een programma van oefeningen voor jachttopzichershonden in aanmerking komen.

Wij verheugen ons over dit eerste succes, en vrouwen, dat op den ingeslagen weg zal worden voortgegaan.

Geen beter middel dan de stroopers te weren, is het houden van een fermem jachttopzichershond. Een man met een goeden hond is meer waard voor het jachtveld dan twee jachttopzichers, hoe ijverig zij ook wezen mogen.

ALLERLEI VAN HET REEWILD.

Reeën zijn in den zomer rood, in den winter grijs. Dit rood wisselt af van geelrood tot roodbruin en is voor een groot deel afhankelijk van het lavei en wel

op die wijze, dat het reewild daar, waar gras, klaver, groen koren, jonge loten van verschillende soorten loofhout in overvloed te krijgen zijn, donkerder is dan in streken, waar in hoofdzaak slechts heide en naaldhout groeit.

De ree houdt van afwisseling, als ze gaat laveien. Ze snoept gaarne, nu eens van de jonge twijgen van loofhout, dan weer van gras, klaver, heide, enz., tot ze genoeg heeft. Hieruit is reeds dadelijk het besluit te trekken, dat dit wild aan een goeden bodem met afwisselenden plantengroei en verschillende soorten loofhout de voorkeur geeft boven schralen grond, als er tevens maar dekkingen te vinden zijn van voldoende uitgestrektheid, om er rustig te kunnen leven.

Kleurvariëteiten zijn bij het reewild niet zoo zeldzaam als bij veel andere dieren. Witkleuring of albinisme komt meermalen voor, doch zeldzamer dan melanisme of zwartkleuring. Is het eerste een gebrek aan kleurstof in het lichaam, dit laatste is een opeenhooping daarvan. Voor wit gekleurde dieren is de strijd om het bestaan natuurlijk moeilijker, van daar dat ze gewoonlijk spoedig verdwijnen. Anders is dit blijkbaar met zwartgekleurde, want zwarte reeën komen b.v. in verschillende streken van Westfalen in groot aantal voor, zóó zelfs, dat ze in verschillende jachtvelden daar het aanzienlijkste deel van den reeënstand vormen. Hieruit blijkt ook, dat zwartkleuring gemakkelijk op de nakomelingen overgaat. Ook in ons land worden meermalen zwarte reeën geschoten. We moeten evenwel onderscheid maken tusschen werkelijk zwarte exemplaren en zoogenaamde zwartruggen. Bij deze, die 's zomers rood zijn, vinden we wel de witte vlekjes op de bovenlip en de witte onderlip en alleen de hals en de rugzijde zijn 's winters donkerzwart, terwijl gene 's zomers en 's winters zwart zijn niet alleen (in eerstgenoemd jaargetijde zelfs iets donkerder), maar ook heelmaal geen wit op een der lippen hebben.

Reekalfjes zijn roodbruin en hebben drie rijen lichte vlekken op iederen kant van het lichaam. Gewoonlijk in Mei zet de rekke één of twee kalfjes. In heel bevoorrechte streken, wat lavei en klimaat betreft, zooals men er veel in Zuid-Duitsland vindt, ziet men meermalen geiten met drie kalfjes.

Bij ons komt dit maar hoogst zelden voor. Op een leeftijd van ongeveer vijf weken zijn de jongen zoover, dat ze de moeder overal volgen, als deze gaat laveien. Vóór dien tijd blijven ze op bevel der oude geit, als deze op 't voer gaat, soms uren lang alleen in de dekking verborgen liggen en wachten geduldig zonder van plaats te verwisselen op haar terugkomst. In jachtvelden, waar Reintje voorkomt, wordt dit alleen laten van de kalfjes voor dezen meermalen noodlottig, daar de slimme vos, die de schalen der rekke ten zeerste vrees, van de gunstige gelegenheid gebruik weet te maken, om de weerlooze en onbeschermd reetjes te rooven.

Hoe voorzichtig en schrandere oudere bokken kunnen zijn, hiervan zou de weidman, die de bers- of de blad-jacht op reewild veelvuldig heeft uitgeoefend, een

N. V. Kon. Vereeniging van Nederlandsche Sigarenfabrikanten „TRIO”

BIZONDER AANBEVOLEN MERKEN:

CARESA 5 cent — GRACIELLA 6 cent — DUDU 7 cent

PIZARROS 8 cent — GODIVAS EXTRA 10 cent.

VERKRIJGBAAR IN ONDERSTAANDE DEPOT'S:

Amsterdam: Kalverstraat 6.

Rotterdam: Cooslingel 43.

Den Haag: Lange Poten 19a.

Reg. Breestraat 46.

Hoofdsteeg 30.

Utrecht: Oude Gracht hoek Potterstraat.

Passage 7 C

Arnhem: Ketelstraat 37

en aan het Hoofdkantoor te Culemborg.

boekje kunnen opendoen. Een paar voorbeelden willen we hier mededeelen.

Op de bers ziet de jager eindelijk den gezochten zesender, met hooge, goed gepareelde stangen, laveerende op een boschweide met struiken hier en daar tuschen 't gras. De afstand is nog te groot voor een zeker schot. Hij moet nu natuurlijk trachten het stuk aan te sluipen, de aanwezige dekking benuttend. Een heel eindje is hij al nader bij het doel gekomen. Op eens, daar werpt de bok op. Hij heeft wat gezien. Hij kan geen verwaaiing van den jager krijgen, want deze staat in goeden wind. Natuurlijk blijft de jager nu onbeweeglijk staan in gebukte houding. De bok staat daar nog steeds vol wantrouwen. Onafgebroken kijkt hij naar de plaats, waar hij gevaar meende te zien, doch zekerheid kan hij in dit opzicht nog niet krijgen. Minuten lang heeft deze toestand al geduurd. Eindelijk gaat het gewei benedenwaarts en de lippen van den bok raken het gras. Thans is het tijd, verder aan te sluipen, denkt de jager. Nauwelijks zet deze zich behoudzaam in beweging, of snel als de wind verdwijnt de zoozeer begeerde zesender in de naaste dekking. De bok heeft den jager bedrogen. Hij was den nog onervaren weidman te slim af. Hij hield zich of hij laveide, maar in werkelijkheid deed hij dit niet. Hij hield de spiegels steeds op den jager gericht. Het was slechts een manoeuvre, om dezen te verleiden en te laten zien, wie hij was en wat hij eigenlijk wilde. En dit is den bok volkomen gelukt.

De jager, die in het bersen ervaring heeft opgedaan, kent dergelijke listen en laat er zich niet door bedriegen. Hij wacht tot in zulke gevallen de bok werkelijk laveit, hetgeen het geval is, wanneer het wild niet alleen den kop tot op den grond gebogen houdt, doch daarbij tevens langzaam verder trekt. Eerst dan heeft men zekerheid, dat de bok van meening is, dat hij zich vergist heeft en eerst nu kan de weidman met kans op succes beproeven, het stuk nader aan te sluipen.

De bladjacht is de lokjacht op den reebok. In den bronsttijd maakte men in vroeger tijd het geluid van de reegeit na op een beukenblad. Vandaar de naam bladjacht. Thans zijn er verschillende lokinstrumenten in den handel. Op de bladjacht nu gebeurt het herhaaldelijk, dat oude reebokken, die reeds aan veel gevaren ontkomen zijn, maar niet zoo regelrecht op den goed gedekt staanden jager aanrennen, al weet deze nog zoo mooi de verlokkenende tonen op zoo'n lokinstrument na te bootsen, neen, met evenveel slimheid als een vos loopen ze in een wijden kring eerst om den jager heen en trachten op die wijze onder den wind te komen, teneinde zich te overtuigen, of het daar wel veilig is. De meeste reeën in ons land worden op drijfjachten geschoten. Kan men in een drift reewild verwachten, dan dient men, om succes te hebben, de wissels goed te kennen.

De schutter moet zich niet onmiddellijk daarvoor, maar b.v. op 10 à 12 pas daarvan verwijderd, posteeren. Heeft dit wild in 't algemeen, evenals konijnen, veel neiging om door de drijverslinie terug te slaan, oudere bokken in het bijzonder doen dit heel gaarne, vooral als ze reeds vroeger kennis hebben gemaakt met drijfjachten.

Heeft het reewild ergens iets verdachts bemerkt — en het heeft een heel goed gehoor — dan zal het zeer zeker naar dien kant niet uitwisselen. De jager moet dus zonder spreken en zonder eenig gedruisch naar zijn post gaan en onbeweeglijk stil staan.

De drijvers dienen zonder lawaai te maken en in goede orde heel langzaam door de dekking te gaan, om dit wild op de gewenschte wijze te doen ruimen. Doen ze dit niet, dan verlaten de reeën de dekking op plaatsen, waar men dat niet had verwacht en waar dus ook geen geweer staat. Bij de drijfjachten wordt op reewild met hagel geschoten. Deze mag niet te fijn zijn. De afstand, waarop de weidelijke jager op een ree schiet, is niet grooter dan 30 pas en hij schiet alleen op een stuk, dat hij dwars heeft, nooit spits van voren of recht van achteren. Hij tracht de kern van het schot op het blad te plaatsen. Zoolang de reeënstand gering is, zal hij zooveel mogelijk alleen bokken schieten.

H.

UIT HET LEVEN VAN DEN VOS.

De vos toont zijn rooversaard altijd en overal, d.w.z., hij laat geen gelegenheid, die hem geboden wordt, een prooi te bemachtigen, voorbijgaan, hetzij dan in het woud of op het veld, op de alleen staande boerderij of in het dorp, in het water of zelfs in de lucht. Bijna altijd toont hij den toestand te kunnen beheerschen. Waargenomen gevallen, waarbij Reintje zich werkelijk eens als dwaas of stumper gedragen heeft, zijn zeer zeldzaam, en overigens geven ze ook nog maar een beeld van de geestelijke eigenschappen van een bepaald individu. Gedurende den hoofdbroedtijd van het pluimvee in 1915 kwam 's morgens de molenaar van het dorp B., waarvan ik de jacht gepacht heb, in mijn jachthuis en klaagde, dat hem kort na elkander twee broedhennen van de eieren weggehaald waren en of ik nu niet zeggen kon, wie als dader in aanmerking zou komen. De molenaar kon niet geloooven, dat de diefstal door menschenhanden gepleegd was, want de kippen hadden 's morgens bij het openen van het hok nog op de eieren gezeten. Ze waren elken keer na het ontbijt om zeven uur verdwenen. Een mensch zou het zeker niet wagen, op klaarlichten dag op het erf te komen, om kippen te stelen; alleen reeds van wege den hond niet, die tegen iederen vreemde aanhoudend blaft. Er kon dus slechts sprake zijn van een roofdier.

Toen ik enkele dagen later in mijn jachtveld kwam, kreeg ik weder bezoek van den molenaar en hij vertelde mij, dat zijn vrouw op een morgen onder het ontbijt was opgestaan en zich toen naar het erf begeven had. In dit oogenblik was een vos uit het geopende kippenhok gekomen en had de derde broedende kip in den bek. Daar de eenige toegang tot het erf, een smalle brug, zich voor de voordeur bevindt, bleef den brutalen roover niet anders over dan zijn vlucht door het vrij breede water te nemen. Nu weet ik niet meer met zekerheid te zeggen, of de vos de kip liet vallen, of dat het hem gelukte ze in veiligheid te brengen. De veronderstelling echter, dat deze vos ook de twee andere kippen gehaald heeft, ligt natuurlijk voor de hand.

Eveneens lijkt het mij het waarschijnlijkst, dat hij iederen keer den weg door het breede water gekozen heeft, want voor zoo brutaal en zorgeloos kan ik toch zelfs een zoogende moervos niet aanzien, om tusschen 7 en 8 uur in den morgen voor de deur van een door minstens twaalf personen bewoond huis heen te loopen. Voor zoover ik weet is de vos later niet meer bij den molenaar op het erf verschenen. Het kippenstelen heeft hij evenwel toch niet kunnen laten. Deze zucht tot diefstal van pluimvee is hem echter ten slotte toe verderf geworden. Een paar honderd pas van den molen ligt de houtvesterij. Toen de houtvester M. op een middag thuis kwam, vond hij niet ver van zijn woning witte kippeveeren. Hij veronderstelde, dat een havik hier een kip had gekropt. Thuis gekomen kwam hij tot de ontdekking, dat de veeren afkomstig waren van een zijner kippen, die bleek weggehaald te zijn. Toen eenige dagen later M. in gezelschap van twee arbeiders en zijn teckel naar huis terug ging, (het was omstreeks den middag) zag hij tot zijn niet geringe verbazing een vos van zijn erf komen, die een kip in den bek droeg en snel als de wind in een diepe droge sloot verdween, die onmiddellijk naast de houtvesterij begint en verder voortloopt